

Про що б не думав, чим не пікся,
Та де не стану, скрізь мене
Твоїх широт боляща пісня
Мечем пекельним розчахне.

Я вчув її од того люду,
Який здолав нищів'я згуб.
Ніколи я її не збуду,
Не відірву од сивих губ.

Вона мені щоночі хлипа
Дитячим клекотом біди,
Вона мені живніше хліба,
Цільніше цільної води.

Ось так сказав і надломився:
Над хліб, над воду над живу!
Тож в небо бий і в небі бийся,
Коли втоплюсь я у траву...

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.